

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 3Csp/113/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8818202122
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Valuš
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2019:8818202122.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Milanom Valušom v právnej veci žalobcu: Q. T., A.. XX.XX.XXXX, W. D. XXXX/XX, XXX XX M., zast. JUDr. Martinou Fabianovou, advokátka, Hencovská 2043, 093 02 Hencovce, p r o t i žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 2.000,- eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 2.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 %, počnúc dňom 13.07.2018 do zaplatenia do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcovi sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré trovy je p o v i n n ý zaplatiť žalovaný a o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ť o v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajší súd dňa 30.07.2018 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 2.000 eur spolu s trovami konania.

2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn.: SC/128/2015-114, v ktorom žalobca žiadal od žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 1.054,88 €, bolo dňa 04.04.2017 rozhodnuté že: „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.054,88 eur spolu s 8,05 % úrokom z omeškania ročne od 23.11.2015 až do zaplatenia a to všetko do 3 dni od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietá. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%.“ Toto rozhodnutie bolo Krajským súdom v Prešove potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 22Co/48/2018-148 zo dňa 17.05.2018. Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 01.06.2017. Súd vyhovel žalobe žalobcu z dôvodu, že zo strany žalovaného došlo k niekoľkonásobnému porušeniu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd vyslovil, že rozhodcovské rozsudky boli vydané na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, ktorá nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu na konanie a jeho rozhodnutie je považované za akt nulitný a teda neexistujúci, nespĺňajúci podmienky materiálnej vykonateľnosti rozsudku. Predmetnú zmluvu súd považoval na základe vykonaného dokazovania za bezúročnú a bezpoplatkovú z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 v spojení s § 11 ods. 1 ZoSÚ. Odvolací súd v celom rozsahu potvrdil rozhodnutie prvoinštančného súdu a konštatoval, že konanie žalovanej je v rozpore so zákonom. Máme za to, že konanie žalovanej bolo aj v rozpore s dobrými mravmi a odbornou starostlivosťou dodávateľa služby. Žalovaný dokonca žalobcovi zaslal list zo dňa 12.07.2018 - Oznámenie o započítaní pohľadávky spolu so Započítaním pohľadávok jednostranným právnym úkonom zo dňa 12.07.2018. Započítanie sa týka pohľadávok,

o ktorých rozhodoval prvoinštančný súd v konaní 8C/128/2015 a tie započítal na pohľadávky zo zmlúv, o ktorých rozhodoval prvoinštančný súd v konaní SC/128/2015. Toto jednostranné započítanie považujeme za neplatné, pretože je v rozpore s ustanovením § 3 OZ a § 39, §39a OZ. Žalovaný započítal svoje pohľadávky definované v bode I, prvý odsek, o ktorých súd vyslovil v konaní 8C/128/2015, že sú v rozpore so zákonom, s pohľadávkou, ktorá vznikla žalobcovi v konaní 8C/128/2015 z tej istej zmluvy a z dôvodu bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na úkor žalobcu. Žalovaný zaslal žalobcovi aj list zo dňa 17.07.2018 - Výzva na úhradu dlžnej sumy, v ktorom žiada žalobcu o úhradu dlžnej sumy v celkovej výške 2.224,28 €. Táto suma pozostáva z úroku z omeškania vo výške 0.25% denne z dlžnej sumy, poplatku za zasielanie upomienok, poplatkov za rozhodcovské konanie, ktoré mu vznikli zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX. Zo zmluvy, o ktorej súd právoplatne vyslovil, že je bezúročná a bez poplatkov. Podľa §3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Vo vzťahu k citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, súd uviedol, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň uviedol, že novšie znenie Zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Súd mal zato, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov vtom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Tretím záverom procesného súdu v prejednávanej veci bolo to, že výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Ak má mať primerané finančné zadosťučinenie dostatočne satisfakčný účinok pre spotrebiteľa a zároveň výchovný a odstrašujúci účinok pre dodávateľa, možno prijať argumentáciu, že primerané finančné zadosťučinenie sa môže rovnať majetkovej ujme, ktorá spotrebiteľovi hrozila alebo mu, ako je to v prejednávanej veci do skutočného vydania bezdôvodného obohatenia dodávateľom, bola aj spôsobená. Spôsobom vyššie uvedeným určenú výšku peňažného zadosťučinenia súd považovať za primeranú a dodávateľ má jednoduchú možnosť jej plateniu, prípadne aj iným zodpovednostným následkom sa v iných úverových prípadoch vyhnúť a to tým, že bude podnikať v rámci pravidiel stanovených právnymi predpismi SR. (Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 02 . 05 . 2017, sp.zn .: 11Co/56/2016). Podľa § zákona č. 250/2007 Z.z. nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, počas aj po vykonaní obchodnej transakcie. Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná. alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Obchodná praktika, ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie skupiny spotrebiteľov, ktorí sú osobitne zraniteľní z dôvodu ich duševnej poruchy alebo telesnej vady, veku alebo dôverčivosti, spôsobom, ktorý môže predávajúci rozumne predpokladať, sa posudzuje z pohľadu priemerného člena tejto skupiny. Tým nie je dotknutá bežná a oprávnená reklamná praktika, akou je zveličujúce vyhlásenie alebo vyhlásenie, ktoré nie je mienené doslovne. Za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa §8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Máme za to, že žalovaný konal nielen v rozpore s odbornou starostlivosťou, ale aj naplnil skutkovú podstatu § 7a nasl. zákona č. 250/2007 Z.z., keď žalobcu uviedol vedome do omylu pri vymáhaní pohľadávky vyplývajúcej zo spotrebiteľskej zmluvy, teda pri vyčíslení jeho dlhu v liste zo dňa 17.07.2018 a zo dňa 12.07.2018. Uvedené listy a neustále telefonáty zo strany žalovaného negatívne pôsobia na zdravotný stav žalobcu, ktorý má závažné problémy so srdcom a nerozumie nimi predkladaným skutočnostiam.

3. Žalobca pripojil k žalobe ako dôkaz rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k.: 8C/128/2015 - 114 zo dňa 04.04.2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k.: 22Co/48/2018 - 148 zo dňa 17.05.2018, odpoveď na list zo dňa 26.03.2018, oznámenie o započítaní zo dňa 12.07.2018, započítanie

pohľadávok jednostranným právnym úkonom, odpoveď na list zo dňa 26.03.2018 a zo dňa 05.04.2018, výzva na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 17.07.2018.

4. Z odpovede na list zo dňa 26.03.2018 vyplýva, že žalobca uzatvoril so žalovaným zmluvu o úvere č. XXXXXXXX dňa XX.XX.XXXX, na základe ktorej bol dlžníkovi poskytnutý úver vo výške 14.000,- Sk, ktorý sa dlžník zaviazal vrátiť spolu s príslušným poplatkom vo výške 10.100,- Sk. Dlžník ku dňu vyhotovenia tohto vyjadrenia uhradil celkovú sumu vo výške 770,95 eur, ktorá bola prednostne započítaná na istinu a následne na príslušenstvo pohľadávky, pričom ku dňu 05.04.2018 spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. z titulu zmluvy eviduje nesplatenú sumu pohľadávky vo výške 2.922,17 eur.

5. Z listu - Oznámenie o započítaní pohľadávky, zo dňa 12.07.2018 bolo žalobcovi oznámené, že jeho pohľadávka bola započítaná v zmysle priloženého jednostranného právneho úkonu započítania uskutočneného v zmysle ust. § 580 a nasl. Občianskeho zákonníka.

6. Zo započítania pohľadávok jednostranným právnym úkonom vyplýva, že z titulu Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX, uzatvorenej medzi dlžníkom a spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o., ku dňu vyhotovenia tohto podania (12.07.2018), veriteľ eviduje pohľadávku vo výške 705,- eur, ktorá pozostáva z nesplatenej sumy trov rozhodcovského konania, trov exekučného konania a sprievodných nákladov. Z titulu zmluvy o úvere č. XXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX, uzatvorenej medzi veriteľom a dlžníkom, ku dňu vyhotovenia tohto podania veriteľ eviduje pohľadávku vo výške 666,76 eur, ktorá pozostáva z nesplatenej sumy trov rozhodcovského konania, trov exekučného konania a sprievodných nákladov. Uvedená pohľadávka do dňa spísania tohto podania nebola splnená. Na základe Rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou dňa 04.0.42017, sp. zn. 8C/128/2015 - 114 bol žalovanému priznaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.054,88 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 1.054,88 eur odo dňa 23.11.2015 do zaplatenia (vyčíslený ku dňu 12.07.2018 vo výške 224,04 eur). Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, a teda žalovaného nárok sa stal platným. Týmto si spoločnosť dovoľuje oznámiť, že využíva právo stanovené § 580 Občianskeho zákonníka a započítavajú si ich vzájomné pohľadávky, ktoré sú spôsobilé na započítanie. Uvedené pohľadávky pokladajú za započítané dňom, keď sa tieto vzájomne sa kryjúce pohľadávky stretli. Vaša pohľadávka v celkovej výške 1.278,92 eur bude týmto započítaná na vyššie uvedené doposiaľ neuhradenú zmluvu o úvere č. XXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX v rozsahu 705,- eur a na doposiaľ neuhradenú zmluvu o úvere č. XXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX v rozsahu 573,92 eur.

7. Žalobca v písomnom vyjadrení uviedol, že žalobca v postavení dlžníka uzatvoril dňa XX.XX.XXXX so Žalovaným v postavení veriteľa zmluvu o úvere č. XXXXXXXX, na základe ktorej poskytol Žalovaný Žalobcovi sumu vo výške 464,71 EUR, ktorú sa Žalobca zaviazal vrátiť späť spolu s príslušným poplatkom vo výške 335,26 EUR, t. j. vrátiť späť celkom sumu vo výške 799,97 EUR, a to v 12. pravidelných mesačných splátkach vo výške 80,- EUR počnúc dňom 05.12.2007 (ďalej len „Zmluva“). Žalobca uhradil v súlade so splátkovým kalendárom len jedinú splátku vo výške 80,- EUR dňa 27.11.2007 a následne prestal splátky uhrádzať, ignoroval výzvy a upomienky na úhradu dlhu, neoboznámil Žalovaného, že je v nepriaznivej finančnej situácii, odmietal sa mimosúdne dohodnúť v dôsledku čoho sa dlh zo Zmluvy stal splatným dňa 02.06.2008. Žalovaný preto uplatnil svoje zmluvné nároky v zmysle dojednejanej rozhodcovskej doložky pred Stálym rozhodcovským súdom, ktorý rozhodol rozsudkom sp. zn. SR 08846/08 zo dňa 22.09.2008. Na podklade tohto rozsudku sa dňa 16.12.2008 začalo uskutočňovať exekučné konanie B. XXXX/XX, ktoré bolo zastavené uznesením sp. zn. 3Er/3/2009-43. K úhrade istiny došlo až dňa 09.06.2011, t. j. viac ako tri roky po splatnosti dlhu a len na základe exekučného konania. V prípade, ak by Žalovaný neinicioval rozhodcovské a následne exekučné konanie Žalobca by dobrovoľne neuhradil ani len istinu poskytnutého úveru. Podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „ZoS“) druhá veta „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Predmetné ustanovenie síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už

napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení. Žalovaný má vedomosť a rešpektuje rozhodnutie Okresného súdu Vranov nad Topľou pod sp. zn. 8C/128/2015-114 zo dňa 04.04.2017, ktorým súd Žalovaného zaviazal na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.054,88 EUR s úrokom z omeškania 8,05 % ročne od 23.11.2015 do zaplataenia (ďalej len „Rozsudok“). Podľa ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov je zmluva o úvere bezúročná a bezpoplatková, ak neobsahuje zákonom ustanovené náležitosti. Uvedený pojem „bezúročnosť a bezpoplatkovosť“ sa vzťahuje na úroky a poplatky dojednané priamo v zmluve o úvere, považujú ju následne za bezodplatnú. V zmysle § 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. odplatu pri poskytovaní peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria: • úrok, • poplatky, • akékoľvek iné odplatné plnenie alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Uvedený pojem sa však nevzťahuje na zmenu obsahu záväzkovo - právneho vzťahu, a to konkrétne na následok omeškania dlžníka, ktorým je vznik zákonných úrokov z omeškania. Uvedené tvrdenie možno podporiť aj tým, že právo domáhať sa úrokov z omeškania je zachované aj pri bezodplatnej zmluve o pôžičke podľa zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ide o zákonnú sankciu za omeškание). Právo domáhať sa úrokov z omeškania je totiž zakotvené priamo v zákone a nie v zmluve. Vzhľadom na uvedené považuje Žalovaný zápočet doručený Žalobcovi za platný právny úkon, nakoľko nároky v ňom uplatnené nemožno považovať za zmluvné nároky, ktoré by bolo možné zhrnúť pod pojem bezúročnosti a bezpoplatkovosti Zmluvy. V ust. § 580 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) „Ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.“ Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Odo 336/2005 zo dňa 24.4.2007) „1. Predpoklady zániku pohľadávok započítaním sú a) vzájomnosť pohľadávok (musí ísť o dva záväzky medzi tými istými subjektmi, kde veriteľ jednej pohľadávky je zároveň dlžníkom druhej a naopak; výnimky zo vzájomnosti nie sú pre túto vec podstatné), b) rovnaký druh plnenia (ten je splnený, ak ide o pohľadávky peňažné), c) spôsobilosť pohľadávok na započítanie (nejde o pohľadávky, ktorých kompenzovateľnosť je vylúčená zákonom alebo dohodou účastníkov) a d) právny úkon smerujúci k započítaniu (jednostranný alebo dvojstranný).“ Rovnako judikuje Najvyšší súd ČR aj v rozsudku sp. zn. 21 Cdo 3433/2008 zo dňa 15.6.2010. Forma právneho úkonu započítania nie je predpísaná, musí spĺňať všeobecné náležitosti stanovené v § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka a z jeho obsahu musí byť zrejmé, aká pohľadávka a v akej výške sa uplatňuje na započítanie proti pohľadávke veriteľa. Zánik započítaných pohľadávok v rozsahu, v akom sa vzájomne kryjú, nastane okamihom, keď sa stretli.“ (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 3799/2007 zo dňa 24.2.2010). Žalovaný má za to, že jeho jednostranný zápočet spĺňa vyššie uvedené požiadavky uvedené v predmetnom rozsudku. V uznesení sp. zn. 20 Cdo 3608/2010 zo dňa 28.8.2012 sa český Najvyšší súd vyjadril ako k otázke započítania v prebiehajúcim súdnom spore (o zaplataenie pohľadávky veriteľa), tak aj v exekúcii „Kompenzačný prejav má účinky spätne k okamihu stretnutia sa pohľadávok (ex tunc). Prejav smerujúci k započítaniu je možné vykonať v priebehu súdneho konania ako obranu proti žalobe. Podobne platí, že aj pri výkone rozhodnutia môže povinný uplatniť námietku smerujúcu k započítaniu vzájomnej pohľadávky.“ Započítanie vzájomných pohľadávok je hmotným právom uznaný spôsob zániku záväzkov, prirodzene za splnenia všetkých podmienok v zmysle citovanej právnej úpravy (k podmienkam započítania pohľadávok súd v podrobnostiach tiež odkazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 1 M Cdo 11/2008 zo dňa 26.5.2010). Povinný teda môže v exekučnom konaní namietkať, že zánik vymáhaného nároku nastal započítaním jeho vzájomnej pohľadávky s vymáhanou a pokiaľ sa tak stalo na základe platného započítacieho prejavu až po vydaní vykonávaného exekučného titulu, môže viesť k zastaveniu exekúcie (k tomu popri už skôr citovanej staršej judikatúre napr. tiež takýto právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. M Cdo 35/2003 a tiež v uzneseniach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 6 M Cdo 12/2010 a vo veci sp. zn. 6 M Cdo 19/2011). Občiansky zákonník v ust. § 121 ods. 3 totiž jasne diferencuje medzi pojmom odplata, tak ako je uvedený vyššie a medzi pojmom úroky z omeškania. Aj podľa ust. § 517 ods. 3 Občianskeho zákonníka „Ak ide o omeškание s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania...“ zákonodarca používa len pojem peňažný dlh a nehovorí o tom, na základe akého právneho dôvodu vznikol, či na základe zmluvy odplatnej alebo bezodplatnej. Napriek uvedenému musel Žalovaný Žalobcovi vrátiť späť všetko plnenie nad rámec poskytnutej istiny, bez toho aby si mohol ponechať zákonný úrok z omeškania, zmluvnú pokutu ktorá je

zabezpečovacím prostriedkom, aj keď preukázal, že Žalobca bol dlhodobo v omeškaní s úhradou dlžnej sumy a ignoroval akékoľvek výzvy a upomienky na úhradu dlhu. Žalovaný si na tomto mieste dovoľuje úctivo požiadať príslušný súd, aby pri posudzovaní Žalobcom uplatneného práva posudzoval konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu Žalobcu a Žalovaného a pri rozhodovaní vzal do úvahy aj konanie Žalobcu, ktorý sa domáha vydania finančného zadostučinenia napriek tomu, že sám porušil viacnásobne Zmluvu. Podľa čl. 5 CSP „Zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu.“ Žalobca uplatňuje svoje domnelé právo svojvoľne a zjavne bezúspešne nakoľko sám neoznačil podstatné skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci (neuviedol, že sám viacnásobne a pri viacerých Zmluvách prehlásil, že úver použije na účely podnikania). Uvedené ustanovenie priznávajúce primerané finančné zadostučinenie je potrebné interpretovať s prihliadnutím na účel zákona a všeobecné princípy súkromného práva. Ako bolo uvedené vyššie priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Žalovaný má za to, že Žalobcovi bola poskytnutá dostatočná právna ochrana vydaním rozsudku ktorým súd konštatoval, že Zmluva je bezúročná a bezpoplatková. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že Žalobca vo vyššie uvedenom konaní, v ktorom bolo konštatované, že Zmluva je bezúročná a bezpoplatková netvrdil, že Žalovaný mu spôsobil nejakú nemajetkovú ujmu. Preto, ak bol prijatý záver, že predmetný úver je bezodplatný a bezúročný, už bola nastolená v predmetnom právnom vzťahu rovnováha zmluvných strán a nie je potrebné ešte osobitným rozhodnutím, vzhľadom na ciele a účel, aký vyplýva z ust. § 3 ods. 5 ZoS. Cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany nie len jeho deklaráciu. Žalobca má za to, že opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na prechádzajúce konanie neprimerane prísne. Žalovaný je ďalej toho názoru, že Žalobcovi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadostučinenia nevznikla a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Primerané finančné zadostučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Primerané finančné zadostučinenie predstavuje peňažnú protihodnotu nemajetkovej ujmy, no nepredstavuje náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo prípadnú náhradu škody. Priznanie Žalobcom požadovaných finančných prostriedkov by prichádzalo do úvahy v tých prípadoch, keď porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Toto však nepredstavuje daný prípad. Za spornú považuje Žalovaný aj výšku priznanej náhrady finančného zadostučinenia. Žalobca nijako relevantne neodôvodnil výšku požadovaného finančného zadostučinenia (odhadom určené) bez akéhokoľvek logického odôvodnenia. Žalovaný má za to, že nepostačuje všeobecná konštatácia funkcie primeraného finančného zadostučinenia. Žalobca neodôvodnil jasne a určito skutkové okolnosti týkajúce sa záväzkovo -právneho vzťahu medzi ním a Žalovaným. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že Žalobca ani nijakým spôsobom netvrdil a nepreukázal, že si Žalovaný nesplnil svoju poučovaciu povinnosť voči Žalobcovi. Žalovaný svojim podpisom prejavil svoj súhlas s tým, že bol osobitne poučený o jednotlivých náležitostiach Zmluvy. Žalobca v konaní nepreukázal ani nevysvetlil, v čom má primeranosť finančného zadostučinenia spočívať. Musia byť zohľadnené všetky okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad, teda, či v tomto prípade Žalobca utrpel nejakú morálnu ujmu, prípadne v akom rozsahu. Žalovaný má za to, že konajúci súd je povinný na skutkový prípad aplikovať ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Žalovaný odmieta vyjadrenia Žalobcu, ktoré majú evokovať stav, že spôsobil svojim konaním Žalobcovi nemajetkovú ujmu, a preto pri posudzovaní svojho konania žiada dôslednú aplikáciu relevantných vnútroštátnych, európskych predpisov. V Zákone o ochrane spotrebiteľa je okrem iného upravený zákaz nekalých obchodných praktík podnikateľov podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11.05.2005 o nekalých obchodných praktíkách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (ďalej len „Smernica“). Podľa ods. 7 Smernice, posledná veta: „Pri uplatňovaní tejto smernice, najmä všeobecných ustanovení, je potrebné brať plne do úvahy okolnosti jednotlivého prípadu.“ Podľa ods. 18 Smernice, druhá veta: „V súlade so zásadou proporcionality a dôvodu umožnenia účinného uplatňovania zamýšľanej ochrany vzala táto smernica za kritérium priemerného spotrebiteľa, ktorý je v rozumnej miere dobre informovaný, vnímavý a obozretný, pri zohľadnení sociálnych, kultúrnych a jazykových faktorov, ako ho vykladal Súdny dvor, obsahuje však i ustanovenia zamerané na zabránenie zneužívania spotrebiteľov, ktorých vlastnosti ich robia obzvlášť zraniteľnými voči nekalým obchodným praktíkám. Pojem priemerného spotrebiteľa sa pritom nezakladá na štatistickom zistení. Vnútroštátne

súdy a orgány budú musieť sami na základe vlastnej úvahy určiť, so zreteľom na judikatúru Súdneho dvora, typickú reakciu priemerného spotrebiteľa v danom prípade.“ Podľa čl. 2 písm. h) Smernice: „Odborná starostlivosť je úroveň špeciálnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od obchodníka pri jeho konaní voči spotrebiteľom, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi a/alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňujúcej sa v oblasti obchodníckej činnosti;“ Žalovaný má za to, že pri rozhodovaní o nároku Žalobcu je za účelom zabezpečenia spravodlivosti potrebné prihliadať na osobitné okolnosti prípadu: 1. Žalovaný poskytol Žalobcovi v rokoch XXXX-XXXX úver dokopy 6. krát a napriek tomu si Žalobca ani raz neprečítal zmluvu o úvere a ani všeobecné podmienky poskytnutia úveru, 2. Žalobca v rámci kontraktčného procesu nikdy nenamietal, že by neporozumel dojednanému splátkovému kalendáru alebo že mu nie je zrejmé akú konečnú sumu bude musieť za poskytnutý úver uhradiť, 3. Žalobca bol viac ako tri roky v omeškaní s úhradou istiny. Ako bolo uvedené vyššie priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Porušenie práva by nebolo možné napraviť inak napríklad v tom prípade, ak by Žalobcovo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo premlčané. Žalovaný má za to, že ochrana spotrebiteľa bola dovŕšená vydaním rozsudku, ktorým súd Žalovaného zaviazal na vydanie bezdôvodného obohatenia. Uvedeným postupom spolu súd poskytol Žalobcovi dostatočnú súdnu ochranu. Žalovanému teda nie je zrejmé na základe akých skutočností si Žalobca uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške až 2.000,- EUR. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že Žalobca vo vyššie uvedenom konaní, v ktorom súd Žalovaného zaviazal na vydanie bezdôvodného obohatenia netvrdil, že Žalovaný mu spôsobil nejakú majetkovú alebo nemajetkovú ujmu. Žalobca taktiež netvrdil, že predmetný úver práve neuvedením chýbajúceho údaju bol preňho neprijateľným. Preto, ak bol prijatý záver, že predmetný úver je bezodplatný a bezúročný, už bola nastolená v predmetnom právnom vzťahu rovnováha zmluvných strán a nie je potrebné ešte osobitným rozhodnutím, vzhľadom na ciele a účel, aký vyplýva z ust. § 3 ods. 5 ZoS. Ust. § 3 ods. 5 ZoS je zákonným ustanovením s relatívne vágnoú hypotézou. Predpoklady priznania finančného zadosťučinenia sú nasledujúce: - porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej ZoS a osobitnými predpismi, - úspešné uplatnenie porušeného práva alebo povinnosti, - primeranosť zadosťučinenia, - zodpovedná osoba, - nemajetková ujma. Všetky vyššie uvedené predpoklady priznania finančného zadosťučinenia musia byť naplnené kumulatívne, t. j. nepostačuje naplnenie len niektorých z nich, ale musia byť naplnené všetky súčasne. Vágnosť pojmu „primeranosť“ umožňuje subjektívny výklad a v praxi spôsobuje aplikačné problémy. V zákone nie je bližšie konkretizované podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Účelom predmetného ustanovenia je často deklarovaná generálna prevencia, ponímaná najčastejšie ako prostriedok zamedzenia zneužívania silnejšieho postavenia dodávateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo - právneho vzťahu. Dodávateľ spotrebiteľa (v danom prípade Žalovaný Žalobcu) nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo - právneho vzťahu. Skutočnosť, že Žalobca neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Primerané finančné zadosťučinenie ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody. Napriek Žalovaný požaduje sumu vo výške 2.000,- EUR, napriek tomu, že sám je v existujúcom záväzkovo - právnom vzťahu medzi Žalobcom a Žalovaným škodcom a bez toho, aby túto sumu aj skutočne odôvodnil. Primerané finančné zadosťučinenie má nesporne sankčnú funkciu a jeho cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti (v zmysle generálnej prevencie). Sankčná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej funkcie, teda funkciu preventívnu. Preventívna funkcia primeraného finančného zadosťučinenia má pôsobiť naprieč existujúcich spotrebiteľských právnych vzťahov, t. j. má pôsobiť aj na dodávateľa ale aj na spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu spravujúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok. Práve existencia šiestich uzatvorených zmlúv medzi Žalobcom a Žalovaným predstavuje vyššie uvedený prípad. Pri rozhodovaní o uplatnenom nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, pokiaľ však Žalobca poukazuje na

skutočnosť, že sa úspešne domáhal svojich spotrebiteľských práv, na druhej strane je potrebné uviesť, že to bol Žalobca, kto žiadal celkovo šesťkrát o úver. S poukazom na vyššie uvedené, za daného stavu a s ohľadom na opakované ľahostajné konanie Žalobcu, výška uplatneného finančného zadostučinenia nezodpovedá svojmu účelu, teda pôsobiť preventívne naprieč existujúcich spotrebiteľských vzťahov. Žalobca považuje finančné zadostučinenie uplatnené Žalobcom (vo výške 2.000,- EUR) za poskytujúce ochranu a ospravedlňujúce ľahostajnosť Žalobcu. Takto priznané finančné zadostučinenie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé. Určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznať výšku finančného zadostučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. Vo vnútroštátnom prostredí môže byť teda vytvorený a aplikovaný vlastný model sankcionovania tak, aby bola možná náprava súladná s právnym poriadkom. Žalovaný odôvodnil výšku požadovaného finančného zadostučinenia len s poukazom na výšku bezdôvodného obohatenia, a teda s prihliadnutím na spôsobenú materiálnu ujmu. Uvedené len nasvedčuje absolútne nepochopenie inštitútu primeraného finančného zadostučinenia, ktorým sa má kompenzovať vzniknutá nemateriálna ujma. Žalovaný preto poukazuje na nasledovné rozhodnutie: „Právní praxe i právní teorie jsou zajedno v tom, že nárok na přiměřené zadostučinění je nárokem, jímž se reparuje újma nemateriální povahy. Tento aspekt vyvěrá již z podstaty tohoto nároku, který se označuje jako zadostučinění neboli satisfakce, aby se již v názvu zdůraznila jeho imateriální povaha. Ve formě zadostučinění, jako prostředku satisfakčního, není možno proto brát ohled na prvky, které mají materiální povahu, poněvadž materiální reparaci tento právní prostředek ochrany proti nekalé soutěži neslouží. Nárok na přiměřené zadostučinění je dále nárokem, který má převážně, popř. výlučně objektivní charakter. Dovojuje se, že je nárokem „objektivním, který není vázán na naplnění jakýchkoli subjektivních podmínek“ (Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol.: Obchodní zákoník, komentář, 7. vydání, C. H. Beck 2002, str. 148). V rozsudku ze dne 25. 3. 1998 sp. zn. I. Odon 45/97 Nejvyšší soud dovodil, že „přiměřenost výše peněžního zadostučinění musí být posuzována jak z objektivních, tak subjektivních hledisek“ (srov. též Faldyna, F. a kol. - autor příslušné části Hajn, P.: Obchodní zákoník s komentářem, I. díl, Codex 2000, str. 143.) V každém případě jsou subjektivní momenty z hlediska výše přiměřeného zadostučinění pouze momenty doplňkovými.“ (Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 29 Odo 652/2001, zo dňa 18.09.2002). Žalobca kvalifikovaným spôsobom nešpecifikoval v čom spočívala nemajetková ujma odôvodňujúca priznanie zadostučinenia vo výške 2.000,- EUR, teda nie je zrejme aká ujma bola spotrebiteľovi spôsobená (nemôže byť totožná domnelým bezdôvodným obohatením, ktoré je hroziacou majetkovou ujmu). Napriek tomu, že inštitútu primeraného finančného zadostučinenia spotrebiteľa je upravený v osobitnom právnom predpise, netreba opomíňať jednu zo základných zásad občianskeho práva charakteristickú pre zodpovednostné právne vzťahy, a to konkrétne, že poškodený (subjekt ktorý utrpel ujmu či už majetkovú alebo nemajetkovú) sa nesmie reparáciou obohatiť, ale nahradíť sa má skutočná škoda/ujma a nič viac. „Výše soudem přiznaného zadostučinění musí odpovídat výši přiznaného zadostučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují a významnější odchylka je v tomto směru možná jen tehdy, bude-li též soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Neshledá-li soud takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy. Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostučiněním přiznaným z jiného právního důvodu. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravodlivé (např. s ohledem na cenovou úroveň nebo výši průměrné mzdy).“ (Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 30 Cdo 1747/2014). „Priznanie nároku vo výške viacnásobne prevyšujúcej sumu poskytnutého úveru (úver poskytnutý v sume 165,97 eur)...je zjavne v rozpore so zásadou proporcionality nárokov vyplývajúcich vo vzťahu založeného predmetnou úverovou zmluvou.“ (Rozsudek Krajského soudu v Prešove sp. zn. 14Co/12/2018 zo dňa 17.07.2018). Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný požiadal súd, aby žalobu zamietol v celom rozsahu a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

8. Právna zástupkyňa na pojednávaní poukázala, že podkladom, alebo základom tejto žaloby je konanie pred Okresným súdom vo Vranove nad Topľou, sp. zn. 8C/128/2015. Ďalej uviedla, že žalovaný viedol proti žalobcovi dve exekučné konania. Tieto exekučné konania viedol na základe rozhodcovských rozsudkov, no exekučné konanie 3Er/3/2009, druhé exekučné konanie bolo vedené

pod sp. zn. 12Er/214/2009. Tieto exekučné konania sa viedli na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou. Pokiaľ sa týka týchto exekučných konaní, tak konanie 12Er/214/2009 bolo zastavené. Konanie exekučné 3Er/3/2009 bolo takisto zastavené, avšak žalovaný podal odvolanie s tým, že Krajský súd doteraz o tom nerozhodol. V konaní 3Er/3/2009 naďalej pokračuje exekúcia, a to zrážaním z dôchodku žalobcu. Preukazuje túto skutočnosť, že Sociálna poisťovňa vykonáva zrážky z dôchodku v súvislosti s touto exekúciou. Zrážky z dôchodku sú vykonávané, hoci je vysoký predpoklad, že táto exekúcia bude zastavená. Žalovaný, aj keď predpokladá, že konanie exekučné 3Er/3/2009 bude právoplatne zastavené, pokračuje v zrážkach z dôchodku. Žalovaný aj v priebehu súdneho konania 8C/128/2015 neustále zasielal žalobcovi sms-ky, telefonoval, žalobca je dlžný žalovanému sumy, o ktorých rozhodoval súd v konaní 8C/128/2015. Žalovaný v tejto činnosti pokračoval aj po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku v konaní 8C/128/2015. Spolu so žalobou sme predložili súdu aj výzvu z oznámenia, že žalobca dlhuje žalovanému ešte nejaké sumy. Dokonca žalovaný uvádza dlžnú sumu 2.224,80,- eur. Uvedená suma pozostáva z úrokov z omeškania vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy. Uvedené správanie žalovaného spôsobilo to, že žalobca má zdravotné problémy, je neustále v strese a v obave o svoj dom, pretože žalovaný žiadal zriadiť záložné právo na rodinný dom žalobcu. V celom rozsahu ináč poukážem na dôvody, ktoré sú uvedené v písomnej žalobe.

9. Zo správy Sociálnej poisťovne - Oznámenie o výplate dôchodku v hotovosti, Sociálna poisťovňa oznámila žalobcovi, že po vykonaní zrážky v sume 83,97 eur budú poukazovať jeho dôchodok v sume 373,03 eur mesačne, ktorú mu pošta začne vyplácať od najbližšieho výplatného termínu, t. j. E. XX. U. XXXX, vždy k 4. dňa v kalendárnom mesiaci.

10. V správe zo dňa 05.03.2019, Sociálna poisťovňa tunajšiemu súdu oznámila, že v prospech spoločnosti Pohotovosť, s.r.o., vykonávajú zrážky na základe príkazu na začatie exekúcie č. XXXXX/XX vydaného dňa XX.XX.XXXX, na úhradu neprednostnej pohľadávky v sume 1.041,96 eur, príslušenstva pohľadávky v sume 2.630,21 eur a úrokov z omeškania v sume 83,75 eur, t. j. spolu 3.755,92 eur. Za obdobie od 04.01.2017 do 03.05.2017 z dôchodku povinného zrazili a na účet súdneho exekútora poukázali sumu 5,32 eur. Dňa 13.02.2017 bolo Sociálnej poisťovni doručené zrušenie uvedeného exekučného príkazu, avšak s uvedením, že príkaz na začatie exekúcie č. B. XXXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX ostáva v platnosti. Za dobu od 04.05.2017 do 03.04.2019 z dôchodku žalobcu (povinného) zrazili sumu 1.253,43 eur, ktorú deponuje Sociálna poisťovňa na svojom účte. Zrážky z dôchodku povinného vykonáva Sociálna poisťovňa naďalej, t. č. v sume 83,97 eur mesačne. Spolu bola za obdobie od 04.01.2017 do 03.04.2019 zrazená z dôchodku povinného (žalobcu) suma 1.258,75 eur.

11. Žalobca na pojednávaní dňa 10.04.2019 uviedol, že platil tak dlho, ako mohol. Firma POHOTOVOSŤ ho vŕdycky otravovala, posielala mu papiere, aby platil, myslí tým exekútora U.. O.. Platil, kým mohol a potom už nemal z čoho. Mal infarkt, zle sa cítil a nemal peniaze. Do práce nemohol chodiť. Bol na polovičnom invalidnom dôchodku. Nemal peniaze ani na živobytie. Ďalej uviedol, že jeho matka ho prakticky chovala. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa rozhodol podať žalobu a žiada, aby mu žalovaný zaplatil primerané finančné zadosťučinenie tak, ako to uviedol v žalobe.

12. Právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že počas tohto súdneho konania z firmy POHOTOVOSŤ volali priamo žalobcovi, že ešte dlhuje nejaké peniaze. Tvrdili, že dlhuje peniaze z nejakej zmluvy, ktorú zmluvu žalobca nemal k dispozícii. Následne na to mu prišiel list od firmy POHOTOVOSŤ, že mu boli vyúčtované nejaké poplatky a úroky z omeškania, s tým prišiel aj započítací prejav. Žalobcovi započítali nejaký nárok, ktorý vyplýval z konania 8C/128/2015. Žalovaný, firma POHOTOVOSŤ, si započítala svoje nároky zo zmlúv a povinnosť uhradiť čiastku 1.043,88,- eur, ktoré boli priznané v konaní 8C/128/2015. Žalobca bol v konaní 8C/128/2015 úspešný pokiaľ sa týka vydania a zaplatenia bezdôvodného obohatenia. Firma POHOTOVOSŤ mu poslala, žalobcovi, nejaký list ohľadom toho, že si započítala sumu, ktorú vysúdil žalobca v konaní 8C/128/2015 na svoje pohľadávky z nejakých zmlúv, o ktorých žalobca nemal žiadnu vedomosť. Išlo prakticky o zmluvy, o ktorých súd konal v konaní 8C/128/2015, t. j. v konaní, kde sa riešilo vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcovi zo strany žalovaného. Z týchto dôvodov žalovaný, firma POHOTOVOSŤ, si nemohla nič započítať. V konaní 8C/128/2015 boli vyriešené dve zmluvy, ktoré mal uzavreté žalobca s firmou POHOTOVOSŤ. Súd dospel k záveru, že žalobcovi firma POHOTOVOSŤ je povinná vyplatiť, resp. vrátiť bezdôvodné obohatenie. Ďalej okrem toho ešte firma POHOTOVOSŤ - žalovaný, dávali návrhy na Katastrálny úrad Q. A. S., kde sa domáhali, aby bolo záložné právo na dom žalobcu. Takisto ďalšie veci, ktoré svedčia a preukazujú o tom, že žalobcovi boli neoprávnene, resp.

žalobca preplatil zmluvy, ktoré mal uzavreté s firmou POHOTOVOSTĚ a práve z tohto dôvodu, že tieto sumy boli preplatené, mu súd priznal vydanie bezdôvodného obohatenia.

13. V písomnom podaní zo dňa 08.05.2019 právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že žalobca ako spotrebiteľ uzatvoril s odporcom ako veriteľom dve zmluvy o úvere a to dňa XX.XX.XXXX Zmluvu o úvere č. XXXXXXXX, výška úveru bola 14.000,- Sk (464,71 €) s poplatkom 10.100,- Sk (335,25 €), celkovo mala byť zaplatená čiastka 24.100,- Sk (799,97 €) v 10 mesačných splátkach po 2.410,- Sk (79,99 €), RPMN a výška úrokovej sadzby nie sú uvedené, dňa XX.XX.XXXX Zmluvu o úvere č. XXXXXXXX, výška úveru bola 10.000,- Sk (331,94 €) s poplatkom 7.200,- Sk (239,- €), celkovo mala byť zaplatená čiastka 17.200,- Sk (570,94 €) v 10 mesačných splátkach po 1.720,- Sk (57,09 €), RPMN a výška úrokovej sadzby nie sú uvedené. Žalovaný dňa 18.11.2008 doručil Správe katastra návrh na vklad zmluvy o zriadení záložného práva, vyplývajúci zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX, na nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve žalobcu zapísané na D. Č.. XX, o ktorom správny orgán rozhodol, že zamietol návrh na vklad. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 23.06.2009 v konaní vedenom pod sp. zn.: 3Sp/13/2009 potvrdil rozhodnutie Správy katastra Q. A. S., č. k. Q. XXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX. Žalovaný podal odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu, o ktorom Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 6Sžo/387/2009 rozhodol tak, že ho zamietol. Zmluvu o úvere č. XXXXXXXX: Žalovaný podal dňa 11.02.2009 návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky vo výške 892,88 € (26.898,90 Sk) s prísl., spolu výška pohľadávky vo výške 1.993,66 €, na základe exekučného titulu a to Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, č. k. SR 10531/08 zo dňa 31.10.2008, ktorý vydal Slovenská rozhodcovská, a.s., IČO: 35922761, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 01.12.2008 a vykonateľnosť dňa 04.12.2008. Okresný súd Vranov nad Topľou dňa 10.03.2009 vydal poverenie na výkon exekúcie, č. XXXX*XXXXXX pre Exekútorský úrad W. -U.. H. O., súdny exekútor. Exekúcia je vedená pod sp. zn. B. XXX/XX, 12Er/214/2009. Žalobca podal dňa 27.01.2014 návrh na zastavenie exekučného konania, ktorému bolo vyhovievané a uznesenie nadobudlo právoplatnosť 03.02.2016. Zmluvu o úvere č. XXXXXXXX: Žalovaný podal dňa 16.12.2008 návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky vo výške 1.041,96 € (31.390 Sk) s prísl., spolu výška pohľadávky vo výške 2.587,44 €, na základe exekučného titulu a to Rozsudok Stáleho Strana 2 z 3 rozhodcovského súdu, č. k. SR 08846/08 zo dňa 22.09.2008, ktorý vydal Slovenská rozhodcovská, a.s., IČO: 35922761, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27.10.2008 a vykonateľnosť dňa 30.10.2008. Okresný súd Vranov nad Topľou dňa 27.03.2009 vydal poverenie na výkon exekúcie, č. XXXX*XXXXXX pre B. Ú. W. - U.. H. O., súdny exekútor. Exekúcia je vedená pod sp. zn. B. XXXXX/XX. Žalobca podal dňa 27.01.2014 návrh na zastavenie exekučného konania, ktorému okresný súd vyhovel a proti uzneseniu o zastavení exekučného konania podal žalovaný odvolanie, o ktorom nebolo právoplatne rozhodnuté. V konaní vedenom na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou pod sp. zn.: 8C/128/201 žiadal žalobca od žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 1.054,88 €, ktoré vzniklo zo Zmlúv o úvere č. XXXXXXXX a č. XXXXXXXX. Žalovaný bol súdom zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 1.054,88 eur spolu s 8,05 % úrokom z omeškania ročne od 23.11.2015 až do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Toto rozhodnutie bolo Krajským súdom v Prešove potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. Zn.: 22Co/48/2018-148 zo dňa 17.05.2018. Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 01.06.2017. Súd vyhovel žalobe žalobcu z dôvodu, že zo strany žalovaného došlo k niekoľkonásobnému porušeniu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd vyslovil, že rozhodcovské rozsudky boli vydané na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, ktorá nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu na konanie a jeho rozhodnutie je považované za akt nulitný a teda neexistujúci, nesplňajúci podmienky materiálnej vykonateľnosti rozsudku. Predmetnú zmluvu súd považoval na základe vykonaného dokazovania za bezúročnú a bezpoplatkovú z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 v spojení s § 11 ods. 1 ZoSÚ. Odvolací súd v celom rozsahu potvrdil rozhodnutie prvoinštančného súdu a konštatoval, že konanie žalovanej je v rozpore so zákonom. Žalovaný zaslal žalobcovi zaslal list zo dňa 12.07.2018 - Oznámenie o započítaní pohľadávky spolu so Započítaním pohľadávok jednostranným právnym úkonom zo dňa 12.07.2018, po nadobudnutí právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku (dňa 01.06.2017) v konaní sp. zn.: 8C/128/2015. Započítanie sa týka pohľadávok, o ktorých rozhodoval prvoinštančný súd v konaní 8C/128/2015 a tie započítal na pohľadávky zo zmlúv, o ktorých rozhodoval prvoinštančný súd v konaní 8C/128/2015. Toto jednostranné započítanie považujeme za neplatné, pretože je v rozpore s ustanovením § 3 OZ a § 39, § 39a OZ. Žalovaný zaslal žalobcovi aj list zo dňa 17.07.2018 -Výzva na úhradu dlžnej sumy, v ktorom žiada žalobcu o úhradu dlžnej sumy v celkovej výške 2.224,28 €! Táto suma pozostáva z úroku z omeškania vo výške 0,25% denne z dlžnej sumy, poplatku za zasielanie upomienok, poplatok za rozhodcovské konanie,, ktoré mu vznikli zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX. Zo zmluvy, o ktorej súd právoplatne vyslovil, že je bezúročná

a bez poplatkov! Žalovaný si nespĺnil ani svoju povinnosť zaplatiť žalovanému bezdôvodné obohatenie, priznané mu rozsudkom Okresného súdu vo Vranove nad Topľou v konaní sp. zn.: 8C/128/2015, ale v snahe nespĺniť si svoju povinnosť zaslal žalobcovi neplatný kompenzačný prejav a výzvu na úhradu dlžnej sumy vo výške 2.224,28 €. Žalovaný neustálymi telefonátmi a správami, listami, aj v priebehu samotného konania o vydanie bezdôvodného obohatenia, spôsobil žalobcovi psychické a zdravotné problémy, ktoré vyústili závažné porušenie zdravotného stavu žalobcu. V prílohe zasielame vyjadrenie lekára.

14. Z lekárskej správy vyplýva, že žalobca odpadol na zastávke autobusu a ošetrovaný bol na urgentnom príjme. V lekárskej správe sa ďalej píše, že tento je nervózny pre finančné záležitosti. Boli mu predpísané lieky a taktiež Holter a echokardiograf.

15. V konaní vedenom na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou pod sp. zn.: 8C/128/2015 žiadal žalobca od žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 1.054,88 €, ktoré vzniklo zo Zmlúv o úvere č. XXXXXXXX a č. XXXXXXXX. Žalovaný bol súdom zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 1.054,88 eur spolu s 8,05 % úrokom z omeškania ročne od 23.11.2015 až do zaplatenia a to všetko do 3 dni od právoplatnosti tohto rozsudku. Toto rozhodnutie bolo Krajským súdom v Prešove potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. Zn.: 22Co/48/2018-148 zo dňa 17.05.2018. Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 01.06.2017. Súd vyhovel žalobe žalobcu z dôvodu, že zo strany žalovaného došlo k niekoľkonásobnému porušeniu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd vyslovil, že rozhodcovské rozsudky boli vydané na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, ktorá nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu na konanie a jeho rozhodnutie je považované za akt nulitný a teda neexistujúci, nespĺňajúci podmienky materiálnej vykonateľnosti rozsudku. Predmetnú zmluvu súd považoval na základe vykonaného dokazovania za bezúročnú a bezpoplatkovú z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 v spojení s § 11 ods. 1 ZoSÚ. Odvolací súd v celom rozsahu potvrdil rozhodnutie prvoinštančného súdu a konštatoval, že konanie žalovanej je v rozpore so zákonom..

16. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. /súd v tomto prípade poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 02.05.2017, sp. zn. 11Co/56/2016/

17. Podľa citovaného ustanovenia má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa zodpovedá, avšak iba za predpokladu, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva na ochranu spotrebiteľa.

18. Predpokladom pre priznanie nároku podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. je skutočnosť, že v konaní spotrebiteľ uplatnil nárok, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, teda práv nie len podľa zákona č. 250/2007 Z.z. ale aj práv podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch.

19. Uplatnením práva však nemožno rozumieť iba podanie žaloby spotrebiteľom, ale takýmto konaním je aj účinná obrana spotrebiteľa v konaní začatom na podnet dodávateľa.

20. V danej súvislosti súd poukazuje aj na judikatúru týkajúcu sa oslobodenia spotrebiteľa domáhajúceho sa svojho práva od súdneho poplatku. V uznesení Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/33/2010-116, tento súd uviedol, že: „Procesný úkon - odvolanie proti rozsudku prvostupňového súdu, ktoré podal odporca ako spotrebiteľ, je možné považovať podľa názoru odvolacieho súdu, za úkon, ktorým sa

domáha ochrany svojho práva spotrebiteľa zo zmluvy o preprave osôb, a preto sa naňho vzťahuje osobné oslobodenie od súdneho poplatku podľa ust. § 4 ods. 2 písm. za/ zák. č. 71/1992 Zb.“

21. Nie je dôležité, či spotrebiteľ úspešne uplatní svoje práva v konaní začatom z jeho iniciatívy alebo z iniciatívy dodávateľa. Naopak v danom prípade samotné začatie konania proti spotrebiteľovi, v ktorom sa žalovaný ako dodávateľ domáhal nárokov nesúladných so spotrebiteľským právom (konkrétne rozpor s § 4 ods. 2 vyššie cit. zákona o spotrebiteľských úveroch), zakladá nárok na žalobcom požadované primerané finančné zadostučinenie.

22. Ide totiž o porušenie práv spotrebiteľa a povinností dodávateľa z toho istého právneho vzťahu. Samotná skutočnosť, že dodávateľ inicioval žalobou na plnenie konanie, v ktorom sa preukázalo, že došlo k porušeniu spotrebiteľského práva, pričom spotrebiteľ sa aj aktívne v tomto konaní bránil a namietal toto porušenie zákona o spotrebiteľských úveroch, nemôže byť na škodu spotrebiteľovi. Žalobca ako spotrebiteľ sa pred podaním žaloby na plnenie zo strany dodávateľa totiž mohol domnievať, že dodávateľ si nebude uplatňovať voči nemu nároky zo zmluvy, ktoré mu podľa zákona neprináležia. Nutnosť obrany spotrebiteľa a nutnosť poukázať na porušenie práva spotrebiteľa nastala až po podaní žaloby na plnenie dodávateľom.

23. Navyiac ak v konaní o žalobe na plnenie bolo právoplatne rozhodnuté, že predmetný spotrebiteľský úver je bez úrokov a poplatkov, uvedené zakladá prekážku rozsúdenej veci vo vzťahu k žalobe spotrebiteľa, ktorou by sa domáhal určenia, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov.

24. V súvislosti s výkladom samotného pojmu „úspešné uplatnenie práva“ zo strany spotrebiteľa, súd poukazuje na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

25. Žalobcovi jednoznačne vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť mu ujmu vo sfére jej rodinného, súkromného a spoločenského života. Možno prisvedčiť žalobcovi, že tento znášal stav právnej neistoty, obával sa o výšku dlhu a jeho neustále narastanie, keď si žalovaný voči nemu uplatňoval nároky, pozostávajúce zo súm, na ktoré nemal nárok. Žalobca bol nedôvodne vystavený psychickému vypätiu zo strany žalovaného najmä tým, že bolo voči nemu vedné konanie ohľadne nároku, ktorý žalobcovi z dôvodu porušenia zákona ani nevznikol. Samotné súdne konanie iniciované zo strany dodávateľa je náramne stresujúcim faktorom, odôvodňujúcim priznanie finančného zadostučinenia.

26. Vychádzajúc z uvedeného porušenia práv žalobcu ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, intenzity zásahu do práv spotrebiteľa, výšky nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžky trvania závadného stavu a konania a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobcu, považoval súd právny základ nároku na finančné zadostučinenie za dôvodný, a preto mu súd priznal finančné zadostučinenie vo výške 1.100,- eur. Priznané finančné zadostučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a zároveň je aj sankciou postihujúcu žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Jedným z faktorov, ktoré súd zohľadnil bolo aj časové hľadisko a trvanie stavu právnej neistoty.

27. V predmetnom konaní sp. zn. 8C/128/2015 bolo jednoznačne preukázané a odvolací súd vyslovil, že rozhodcovské rozsudky boli vydané na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, ktorá nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu na konanie a jeho rozhodnutie je považované za akt nulitný a teda neexistujúci, nespĺňajúci podmienky materiálnej vykonateľnosti rozsudku. Predmetnú zmluvu súd považoval na základe vykonaného dokazovania za bezúročnú a bezpoplatkovú z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 v spojení s § 11 ods. 1 ZoSÚ. Odvolací súd v celom rozsahu potvrdil rozhodnutie prvoinštančného súdu a konštatoval, že konanie žalovanej je v rozpore so zákonom.

28. V konaní vedenom na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou pod sp. zn.: 8C/128/2015 žiadal žalobca od žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 1.054,88 €, ktoré vzniklo zo Zmlúv o

úvere č. XXXXXXXX a č. XXXXXXXX. Žalovaný bol súdom zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 1.054,88 eur spolu s 8,05 % úrokom z omeškania ročne od 23.11.2015 až do zaplataenia a to všetko do 3 dni od právoplatnosti tohto rozsudku. Toto rozhodnutie bolo Krajským súdom v Prešove potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. Zn.: 22Co/48/2018-148 zo dňa 17.05.2018. Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 01.06.2017. Súd vyhovel žalobe žalobcu z dôvodu, že zo strany žalovaného došlo k niekoľkonásobnému porušeniu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

29. Strata 2.000,- eur môže pre žalovaného pôsobiť odradzujúco, nakoľko ide o hrozbu straty prevyšujúcej nad 50 % sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť. Výška finančného zadosťučinenia musí byť primeraná, a to v závislosti od ujmy, ktorá mohla byť žalobcovi spôsobená porušením právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Priznaná suma zároveň dostatočne plní aj sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia.

30. Výška priznaného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu a nemožno ju objektívne preukázať. Uvedené neznamena svojvoľu pri rozhodovaní súdu o výške priznaného finančného zadosťučinenia, ale pri tomto súd zohľadňuje viaceré kritéria tak, ako je uvedené vyššie (intenzitu a časové obdobie trvania závadného konania dodávateľa, satisfakčnú a sankčnú funkciu zadosťučinenia a podobne).

31. Súd ďalej zdôrazňuje, že spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nie v prípade vzniku ujmy ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla. Teda už samotné vyvolanie stavu žalovaným, na základe ktorého by žalobcovi ako spotrebiteľovi ujma mohla vzniknúť, je jedným z predpokladov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. Spotrebiteľ už vôbec nie je povinný odôvodňovať vzniknutú ujmu a stav právnej neistoty, prípadne uvádzať iné skutočnosti týkajúce sa nároku na primerané finančné zadosťučinenie už bezprostredne v konaní, v ktorom bolo vyslovené porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Spotrebiteľ je oprávnený uplatniť si nárok na primerané finančné zadosťučinenie samostatnou žalobou na súde, ako tomu žalobca učinil aj v prejednávacom prípade.

32. Účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný. Poskytnutie zadosťučinenia nie sankcia za samotnú existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadosťučinení obsiahnutý.

33. Ak spotrebiteľ počas trvania právneho vzťahu s dodávateľom tomuto uhradí viac finančných prostriedkov, na aké mal dodávateľ nárok, spotrebiteľovi vzniká nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v uvedenej výške. Akceptujúc názor odvolacieho súdu, že odradzujúco pôsobí na dodávateľa iba sankcia prevyšujúca 50% sumy, o ktorú sa chcel dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatiť, súd zotrváva na svojich záveroch, že nárok na primerané zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. nie je ani paušalizovaným nárokom na náhradu škody, či vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobcovi ostal zachovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k žalovanému, ktorému v úverovom vzťahu dlžnú sumu preplatil. Súd, zohľadňujúc intenzitu a časové obdobie trvania závadného konania žalovaného, taktiež prihliadajúc na satisfakčnú a sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, považoval za dôvodné primerané finančné zadosťučinenie v sume 2.000,- eur.

34. Nakoľko sa žalovaný s plnením svojho peňažného záväzku dostal do omeškania, súd ho zaviazal zaplatiť aj úrok z omeškania v súlade s príslušným ustanovením Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády, a to tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

35. Podľa § 251 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

36. V zmysle § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

37. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v zhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

38. Súd žalobcovi priznal nárok na primerané finančné zadosťučinenie v plnom rozsahu.

39. Zásadu úspechu treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nebolo by celkom spravodlivé požadovať od žalobcu, aby svoju ujmu podceňoval iba preto, aby potom nemusel hradiť trovy konania. V takom prípade, je pri rozhodovaní o náhrade trov konania potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce (pozri nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 170/99). Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Nemožno však opomenúť ani fakt, že zo strany žalobcu môže dôjsť k značnému nadhodnoteniu výšky sporu. Vhodným riešením v takom prípade bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (k vyššie uvedenému pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C.H. Beck, 2016, 926-927 s.)

40. Vzhľadom na uvedené súd považoval žalobcu za plne úspešného, pokiaľ ide o ich základné právo a samotný nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobcovi tak patrí proti neúspešnému žalovanému plná náhrada trov konania. V zmysle platnej právnej úpravy o konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v príslušnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.